

Novembar 2010. godine

Predgovor

– U zdravom tijelu, zdrav duh –

Uzrečica koju već davno nismo čuli ili mogli pročitati u dnevnoj ili inoj štampi. To ne začuđuje kada malo pogledamo u blisku prošlost. Tada je sport bio nešto samo po sebi razumljivo. Nije bilo fitness klubova, nije bilo joginga, koje-kakvih aparata za smanjivanje kilaže... Postojao je samo sport. Aktivnost koju i današnji medicinari predlažu svojim pacijentima.

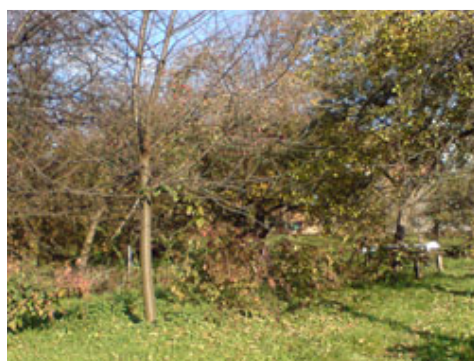
Ali, sport nije samo zdravlje u smislu "medicinskog zdravlja", sport znači zdravlje i u sociološkom i u psihološkom smislu. Sport povezuje ljude, stvara nova prijateljstva, nadograđuje znanje, proširuje horizonte...

Nije mali broj sportaša koji su visoko obrazovani, naučno kultivirani. Neznatan postotak takvih sportaša je nacionalno obojan. Nije mali broj sportaša koji kažu da su metropolitani. To ne naglašavaju bez razloga. Oni su vidjeli svijet, imali prilike upoznati različite kulture, ljude i njihove običaje. Imali su priliku upoznati svoje "ljute" protivnike na sportskom terenu, ringu, tatamiju... ali i u privatnom životu. Mnogi od njih su bili prijatelji. Nikada nisu jedan drugoga pitali za nacionalnu pripadnost.

Sport daje čovjeku sigurnost. Daje mu samopouzdanje. Daje mu osjećaj vrijednosti. Snagu da ustraje u svojim namjerama i idejama koje u najvećem postotku možemo označiti kao - pozitivne.

Tema ovog broja Biltena je nogomet. Jugoslavenska nogometna liga, a posebno jugoslavenska nogometna reprezentacija je bila jedna poveznica između Olimpije i Vardara, između Dinama i Crvene Zvezde. između Partizana i Hajduka, Željezničara i Sarajeva, Partizana i Crvene Zvezde, Dinama i Hajduka.... Ne bez razloga. A tu su bili još Velež, Radnički, Rijeka, Zagreb, Beograd, Vojvodina... Svima je poznato da je nogomet najpopularniji sport, ili kako ga zovu - najvažnija sporedna stvar na svijetu. Sa time nikako ne želimo umanjiti vrijednost ostalih sportskih grana koje su donijele više odličja u Jugoslaviju od nogometa npr. košarka, rukomet, vaterpolo, šah, stolni tenis...

Uredništvo

IMPRESSUM

*

- bilten -

Časopis Udruženja
„Naša Jugoslavija“

broj 2
godina I
novembar 2010

★

www.nasa-jugoslavija.org
zajedno@nasa-jugoslavija.org

★

Objavljivanje biltena slijedi
isključivo na internetu

★

Glavni urednici:

Zlatko Stojković
Lana Bosanac
Dalibor Tomić

Sadržaj

Prijedlog za promjenu Ustava RH4
<i>Zlatko Stojković</i>	
YU – fudbal/nogomet5
<i>Dalibor Tomić</i>	
Jugoslavenska narodna armija (JNA)11
<i>Stevan Mirković</i>	
Nije to bila JNA (pjesma)14
<i>Faris Kadić</i>	
Jugoslaven sam i osim Jugoslavije nemam drugu zemlju15
<i>Alan Berg</i>	
Aktivnosti Udruženja „Naša Jugoslavija“ i Saveza Jugoslavena17
<i>Zlatko Stojković, Dalibor Tomić</i>	
U smiraj dana18
<i>Adriana</i>	

Prijedlog za promjenu Ustava RH –

– Pismo hrvatskom Saboru

U sklopu aktivnosti za promjenu Ustava RH, Udruženje "Naša Jugoslavija" u Hrvatskoj poslalo je krajem 2009. godine, hrvatskom Saboru (na ruke Predsjedniku Sabora, gospodinu Bebiću), prijedlog da se jugoslavenska nacija u Hrvatskoj prizna kao ravnopravna nacija svim ostalim nacijama. Kako do kraja lipnja 2010. godine nije došao nikakav odgovor, Udruženje je isti prijedlog opet poslalo Predsjedniku Sabora, gospodinu Bebiću, i još nekolicini saborskih zastupnika. I opet nismo dobili nikakav odgovor. Svakako nismo očekivali da nas objeručke prihvate, ali minimalna doza pristojnog i normalnog, međuljudskog ponašanja između pravnih lica nalaže i nekakav odgovor. Ovdje su Predsjedni hrvatskog Sabora, kao i saborski zastupnici kojima smo se obratili pokazali nedoraslost svojih pozicija.

Zlatko Stojković, dipl.ing.

Predsjednik hrvatskog

Udruženja "Naša Jugoslavija"

YU – fudbal/nogomet

Na prostorima nekadašnje SFRJ, koji su u svojoj istoriji iz raznih razloga mnogo puta mijenjali ime, sport je u cjelini, a posebno fudbal/nogomet, zauzimao posebno mjesto. Uprkos dužnom poštovanju prema takmičarima u drugim sportskim disciplinama, od kojih su neke znatno trofejnije i donijele mnogo više slave sportistima ovog regiona, u ovoj priči ćemo se pozabaviti „najvažnijom sporednom stvari na svijetu“.

Fudbal u Jugoslaviji nije bio samo bilo kakav sport – fudbal je bio sastavni dio života. Sa fudbalom se veselilo i slavilo, tugovalo i žalilo – bilo da se radilo o nacionalnom prvenstvu, o kvalifikacijama državne reprezentacije za neko od međunarodnih takmičenja ili o učešćima naših klubova u evropskim kupovima.

Dolazak fudbala na naše prostore veže se za vrijeme oko 1900. godine. Studenti iz najvećih gradova, Beograda i Zagreba, koji su kroz školovanje u nekim drugim evropskim prijestonicama tog vremena (Beč, Prag, Budimpešta...) dolazili u dodir sa novom igrom, prenijeli su je i u sredine iz kojih potiču. Zanimanje za ovaj „novi“ sport dovelo je do osnivanja prvih, danas manje poznatih fudbalskih klubova 1903. godine, a 1911. bilježimo osnivanje poznatih – Hajduk Split, Beogradski sportski klub (BSK, kasnije OFK Beograd), te Građanski Zagreb.

Beogradski sportski klub

Prvi svjetski rat je na čas zaustavio započeti proces, ali već nakon rata razvoj fudbala kod nas kreće povećanom dinamikom.

Tako je 14. aprila 1919. godine u Zagrebu konstituisan Fudbalski savez

Kraljevine SHS. U tom momentu su na teritoriji tadašnje države egzistirala već 63 kluba. Broj je rastao relativno brzo tako da već 1922. godine savez broji 160 klubova, što je radi lakšeg organizovanja kao logičnu posljedicu imalo formiranje regionalnih saveza. Ovakav intenzitet razvoja fudbala doveo je ubrzo i do prvih međunarodnih utakmica tadašnjeg reprezentativnog sastava prilikom učešća na Olimpijskim igrama u Antwerpenu 1920. godine. Prvi susret reprezentacija Kraljevine SHS je imala protiv Čehoslovačke, a završen je pravim debaklom – Česi su pobijedili sa 7:0! To, naravno, nije pokolebalo zaljubljenike fudbalske igre našeg podneblja, a da je sve krenulo ka boljem pokazale su naredne godine i generacije novih igrača.

Fudbal u Jugoslaviji 1929. godine

U državnim okvirima se već od 1923. godine održavaju prvenstva, a pobjednik prvog šampionata te godine bila je ekipa Građanskog iz Zagreba. Najbolji strijelac tih godina bio je Dragan Jovanović, član kluba „Jugoslavija“ iz Beograda. Od 1927. godine postoji i državna liga, čiji je pobjednik bio vjetski rat u prvenstvu najviše uspjeha imale ekipe iz Zagreba, Beograda i Splita. U 17 godina trajanja ove predratne lige prvaci su bili: Građanski (Zagreb) i BSK (Beograd) po 5 puta, Jugoslavija (Beograd), Hajduk (Split) i Concordia (Zagreb) po 2 puta i HAŠK (Zagreb) jednom.

Kraljevina Jugoslavija je učestvovala sa još 12 drugih država na prvom svjetskom fudbalskom prvenstvu, koje je održano u Urugvaju 1930. godine.

Jugoslavenska ekipa 1930. godine u Urugvaju

Već u prvoj utakmici pobijeđen je Brazil sa 2:1, a u drugoj Bolivija sa 4:0. U polufinalu tadašnja reprezentacija je od kasnijeg svjetskog prvaka Urugvaja izgubila 6:1, iako je pvela sa 1:0. Na naredna dva svjetska prvenstva 1934. i 1938. godine Kraljevina Jugoslavija nije se kvalifikovala.

Nakon završetka II svjetskog rata i pored ogromnih materijalnih i ljudskih žrtava jugoslavenski sport, a time i fudbal, razvijali su se veoma brzo. Već od 1946. godine organizovano je prvenstvo Jugoslavije u fudbalu, a prvi šampion je bio beogradski Partizan. Sljedeće godine prvak je bio Dinamo iz Zagreba (1947/48), pa onda ponovo Partizan (1948/49), te Hajduk iz Splita (1949/50). Godine 1947. u fudbalski sport uvedeno je i takmičenje za Kup, nazvano „Kup maršala Tita“. Na međunarodnoj razini organizovana su takmičenja evropskih klubova, na kojima su od samog početka učestvovala i ekipe iz naše zemlje. Stil igre je bio veoma prepoznatljiv, a timovi su uspijevali zabilježiti značajne rezultate. Porast broja fudbalskih klubova unutar Jugoslavije bio je razantan – od oko 400 u prvim poslijeratnim godinama na preko 2000 polovinom 50-ih. Van granica su vrlo brzo bili poznati i traženi naši igrači, ali i treneri. Vremenom je sve veći značaj pridavan radu s mladima, što je donosilo i velike rezultate. Tako je 1951. godine na turniru na Azurnoj obali (Francuska) reprezentacija mladih Jugoslavije osvojila prvo mjesto. Takav razvoj imao je pozitivan odraz na status fudbalskog saveza Jugoslavije (FSJ) u okvirima međunarodnih organizacija, kakve su FIFA i UEFA.

Mnoge konferencije, sastanci i savjetovanja na internacionalnom nivou održana su u Jugoslaviji.

Da je fudbal kvalitativno jako napredovao u odnosu na prijeratni period pokazuju i rezultati, a jedan od njih je i onaj u utakmici (ponovo) protiv Čehoslovačke u Pragu, 9. maja 1946. godine. Jugoslavija je bez mnogo muke pobijedila sa 2:0 (revanš u Beogradu 4:2) i time pokazala da rezultat iz 1920. godine pripada davno prošlim vremenima. U sastavu ove ekipe bila su poznata imena: Stanković, „Čik“ Čajkovski, Horvat, nezaboravni napadači Bobek i Mitić i mnogi drugi.

Prva veća smotra fudbala na međunarodnom nivou došla je već 1948. godine na Olimpijskim igrama u Londonu. Tu bilježimo i prvi veliki uspjeh našeg fudbala – reprezentacija Jugoslavije je osvojila drugo mjesto i srebrnu medalju. U finalu je bolja bila Švedska, pobijedivši sa 3:1. Osvajanje olimpijske medalje dalo je još više podstreka razvoju fudbala u Jugoslaviji, a uspjesi nisu izostali. Tako je i na naredna dva takmičenja (1952. u Helsinkiju i 1956. u Melbourne-u) osvojena srebrna, da bi konačno 1960.

Zlatna medalja u Rimu 1960. godine

godine u Jugoslaviju stigla i najsajjnija medalja – zlato iz Rima! Ipak, u analima fudbala, kako jugoslavenskog, tako i svjetskog, ostaće reprezentacija Jugoslavije iz 1952. godine kao jedna od najboljih. Stariji ljubitelji će se sigurno sjećati sastava tadašnjeg tima „plavih“, a mi im ovom prilikom želimo odati počast: Vladimir Beara, Branislav Stanković, Tomislav Crnković, Zlatko Čajkovski, Ivica Horvat, Vujadin Boškov, Tihomir Ognjanov, Rajko Mitić, Bernard Vukas, Stjepan Bobek, Branko Zebec.

U finalu je Jugoslavija izgubila od Mađarske rezultatom 2:0. Svakako treba napomenuti da je u tom susretu Vladimir Beara odbranio jedanaesterac jednom od najboljih igrača svijeta – Ferenzu Puškašu.

Jugoslavenska ekipa iz 1952. godine

Jugoslavenski fudbaleri nisu samo na olimpijskim turnirima ostvarivali zapažene rezultate. Dobrim igrama oni su plijenili i na svjetskim prvenstvima. Počelo je kvalifikacijama za SP 1950. godine u Brazilu. Protivnik je tada, a to će u narednim godinama biti čest slučaj, bila Francuska. Nakon susreta u Beogradu i Parizu, koji su završeni identičnim rezultatom 1:1, odigrana je odlučujuća utakmica u Firenci, u kojoj je Jugoslavija u produžecima pobijedila sa 3:2. Prvenstvo je za nas, nakon odličnih igara i pobjeda protiv Švicarske (3:0) i Mexika (4:1), rano završeno – izgubljen je meč protiv domaćina na stadionu Marakana pred 200.000 gledalaca rezultatom 2:0. Sistem takmičenja tada je dozvoljavao da se samo prvoplasirane ekipe kvalifikuju dalje.

Na sljedećem SP u Švicarskoj 1954. pobijeđena je Francuska s 1:0, protiv Brazila ostvaren rezultat od 1:1, a poraz je stigao protiv budućeg prvaka svijeta – Njemačke. Ista reprezentacija je bila bolja i na prvenstvu u Švedskoj 1958. godine. Svjetsko prvenstvo u Čileu 1962. godine donijelo je više slavlja našoj selekciji. Iako je prva utakmica izgubljena od SSSR-a sa 2:0 naredni protivnici u grupi su pobijeđeni: Urugvaj (3:1) i Kolumbija (5:0). Nakon toga slijedio novi susret sa Njemačkom – ovaj put slavila je Jugoslavija pobijedivši golom Radakovića s 1:0 i ušla u polufinale. Iako je meč za treće mjesto protiv Čilea izgubljen (1:0) osvajanjem četvrtog mjesta ostvaren je veoma zapažen uspjeh.

Evropsko prvenstvo 1960. godine u Francuskoj donijelo je drugo mjesto – u finalu je bolji bio SSSR pobijedivši sa 2:1. Isto tako je i na EP u Italiji 1968. godine osvojeno drugo mjesto. Ovdje je Jugoslavija izgubila od domaćina. Prva finalna utakmica završila je rezultatom 1:1, da bi Italija dva dana kasnije pobijedila 2:0. I pored tako dobrih rezultata na EP propuštene su dvije prilike za odlazak na SP – 1966. godine u Engleskoj i 1970. godine u Mexiku.

Na nivou klubbkog fudbala tih godina ostvareni su veoma zapaženi rezultati. Počelo je drugim mjestom ekipe Partizana 1965. godine u kupu šampiona Evrope – u finalu je bio bolji madridski Real. Dvije godine kasnije ostvaren je dotad najveći uspjeh jugoslavenskog fudbala – zagrebački Dinamo osvaja kup velesajamskih gradova (preteča kupa UEFA) nakon što je 1963. osvojio drugo mjesto. U toj nezaboravnoj generaciji su igrali: Slaven Zambata, Zlatko Škorić, Branko Gračanin, Filip Blašković, Rudolf Belin, Danijel Pirić, Krasnodar Rora, Marijan Čerček, Marijan Brnčić, Mladen Ramljak i Josip Gucmirtl.

NK Dinamo iz 1967. godine

Uspjesi novih generacija, koje su u narednim godinama predvodili, Džajić, Oblak, Katalinski, Marić, Bajević, Holcer, Popivoda i drugi, javnost Jugoslavije mjerila je upoređujući ih sa dotadašnjim rezultatima i, naravno, tražila više. Posebno je to bilo izraženo na svjetskom prvenstvu 1974. godine u Njemačkoj. U razigravanju za kvalifikacije tada je pobijeđena Španija u Frankfurtu s 1:0. SP je donijelo prolazak u drugi krug takmičenja, te najveću pobjedu na svjetskim prvenstvima – Jugoslavija:Zair 9:0!

Godine 1976. Jugoslavija je bila domaćin EP. Sistem takmičenja je predviđao da se kvalifikacijama odluči koje tri reprezentacije, pored naše, mogu učestvovati u završnici – polufinalnim i finalnim utakmicama.

Jugoslavenska ekipa u Njemačkoj 1974. godine

Pored Jugoslavije na turniru su učestvovali Čehoslovačka, Holandija i Zapadna Njemačka. Prvi susret naši izabranici su poluvremenu suverenom igrom potpuno nadvladali i vodili rezultatom 2:0.

Drugo poluvrijeme je donijelo potpuni preokret što je omogućilo njemcima da izjednače na 2:2 i u produžecima pobijede sa 4:2. U meču za treće mjesto „plavi“ su izgubili od Holandije sa 3:2. Nakon toga dolazi razočarenje, jer se naša reprezentacija nije uspjela kvalifikovati na naredno SP u Argentini 1978. godine, kao ni na EP u Italiji 1980. godine. Na SP u Španiji 1982., pored izvrsnih igrača te generacije, kao što su bili Zajec, Sušić, Petrović, neumorni Ivan Gudelj i drugi nismo uspjeli proći prvi krug.

Jugoslavenska ekipa u Španiji 1982. godine

Ponovo EP (1984 u Francuskoj) i novo neugodno iznenađenje – ispadanje u prvom krugu takmičenja.

SP u Mexiku 1986. godine je također prošlo bez nas, kao i naredno EP 1988. godine u Zapadnoj Njemačkoj.

Jugoslavenski fudbal je, i pored loših rezultata reprezentacije, bio veoma popularan u cijeloj zemlji. Tih godina je djelovalo više od 5000 fudbalskih klubova, što je igralo veliku ulogu u društvenom životu Jugoslavije. Mladi ljudi su bili vezani za brojna sportska društva u raznim sportovima, a nogomet je vodio glavnu riječ.

Velike nade su polagane u reprezentativni sastav, koji je predvodio trener Ivica Osim, a koja je nakon uspješnih kvalifikacija otputovala na SP u Italiju 1990. godine. Oči su bile uprte u generaciju mladih igrača, koji su polako izlazili na veliku fudbalsku scenu i koji su svojim nastupima za mlađe selekcije Jugoslavije pokazale o kakvim talentima se radi. Naime na SP mladih do 20 godina u Čileu 1987. godine reprezentacija Jugoslavije je suvereno osvojila prvo mjesto, a iz te generacije su se isticali Boban, Prosinečki, Janković, Mijatović, Šuker, Jarni...

Mlada reprezentacija Jugoslavije - prvak svijeta u Čileu 1987. godine

Neki od njih su s pravom budili nade u dobre rezultate jugoslavenske reprezentacije u Italiji. Pored poraza u prvoj utakmici protiv kasnijeg prvaka Njemačke (4:1) naša reprezentacija je bez velikih teškoća prošla prvi krug. U osmini finala pobijeđena je Španija s 2:1, a u četvrtfinalu je slijedio susret sa Argentinom, prvakom iz 1986. godine. Izgubili smo na penale, a vrijedno je istaći da je naš golman Ivković odbranio udarac Maradone.

U Italiji 1990. godine

Kvalitet fudbala u Jugoslaviji je i bez velikih reprezentativnih rezultata bio cijenjen van granica zemlje, a u tome je veliku ulogu igrao nastup naših klubova na evropskim takmičenjima. Poseban renome krajem 70-ih i u 80-im godinama pripadao je Crvenoj Zvezdi iz Beograda. Vrhunac je dostignut u sezoni 1990/91, kada je ovaj beogradski klub osvojio kup šampiona – najznačajnije takmičenje klupskog fudbala u Evropi.

Crvena Zvezda-prvak Evrope u sezoni 1990-1991.

U toj generaciji su se isticali Vladimir Jugović, Siniša Mihajlović, Robert Prosinečki, Dejan Savičević, Darko Pančev i drugi. Te godine je osvojen i pokal klupskog prvaka svijeta – u Tokiju je C. Zvezda pobijedila čileanski Colo Colo sa 3:0.

Reprezentacija Jugoslavije se, i dalje pod vodstvom Ivica Osima, kvalifikovala na EP u Švedskoj 1992 godine kao prva u grupi, ali na njemu nije učestvovala zbog izbijanja rata i razbijanja zemlje. Njeno mjesto pripalo je drugoplasiranoj Danskoj, koja je te godine postala prvak Evrope.

Na tadašnjoj svjetskoj ranglisti fudbalskih reprezentacija Jugoslavija je zauzimala zavidno 6. mjesto.

U sjećanju će ostati veliki broj poznatih igrača, koji su svojevremeno bili idoli mnogima i zaštitni znakovi klubova za koje su igrali. Uz njih su odrastale i sa njima se na svojstven način identifikovale generacije mladih ljudi širom Jugoslavije. Na utakmice se išlo da bi se vidio dobar potez, novi dribling, uspješna kombinacija, efektan pogodak...

Fudbalska prvenstva u Jugoslaviji su privlačila mnogobrojne ljubitelje igre, a poznati su bili i nezaboravni svuda prisutni radio prenosi nedeljom popodne – sjetimo se samo jedinstvenog Ivana Tomića, samo jednog iz plejade sportskih radiokomentatora. Naravno, tu jednostavno ne smije izostati ime Mladena Delića i njegovog besmrtnog uzvika: „Ljudi, pa je li to moguće“, na utakmici Jugoslavija Bugarska u Splitu, nakon pobjedonosnog (3:2) pogotka Radanovića.

Poseban prestiž među gledaocima su uživali dueli gradskih rivala i klubova „velike četvorke“, kako su bili nazvani klubovi Hajduk, Partizan, Dinamo i Crvena Zvezda, koji su njačešće osvajali prvenstva države.

Tu je, dakako, „večiti derbi“ između Zvezde i Partizana, zatim neizbježni duel Sarajeva i Željezničara (popularnog „Želje“), gradski derbi Dinama i Zagreba, a u vrijeme dok je NK Split bio član prve savezne lige Hajduk je imao svog „ljutog“ gradskog rivala.

Nekada je to bila normalna pojava – navijači slave pobjedu zajedno sa igračima

Nakon razbijanja Jugoslavije nogomet nije prestao da postoji, ali su se prioriteti izmijenili.

U novonastalim državama posjete su veoma male, a broj gledalaca se povećava tek kada u posjetu nekom klubu dolazi renomirana ekipa kao što su ljubljanska Olimpija u Sloveniji, Dinamo i Hajduk u Hrvatskoj, Sarajevo i Željo u BiH, C. Zvezda i Partizan u Srbiji itd. Naravno, direktni međusobni sudari nabrojanih klubova u njihovim prvenstvima izazivaju veliku pažnju iako je stadion u takvim slučajevima veoma često više poprište borbe između suprotstavljenih navijačkih grupa, nego istinskih ljubitelja fudbala.

Na klupskom nivou od 1992. godine na ovamo nije bilo zapaženijih rezultata u učešćima ekipa iz zemalja nastalih na teritoriji nekadašnje SFRJ u evropskim kupovima. Tu i tamo zabljesne poneki predstavnik u nekoj utakmici, ali su ti slučajevi rijetki i suviše sporadični da bi se moglo govoriti o nekom kvalitativnom kontinuitetu.

Na reprezentativnom nivou situacija je nešto ozbiljnija. Prije svega dolazi i do duela između dojučerašnjih suigrača, koji sada nastupaju za različite državne timove. Ti susreti su, iako igrači to nisu željeli, poprimali političke okvire nabijene emocijama. No, više su te emocije bile prisutne među navijačima nego među fudbalerima na terenu, a sve se završavalo na verbalnim duelima. Tako je npr. u kvalifikacijama za EP u Holandiji i Belgiji 2000. godine u grupi 8 došlo do međusobnog susreta između Hrvatske i Srbije i Crne Gore (ove dvije zemlje su sebe tada nazivale Savezna Republika Jugoslavija). Oba susreta su završena neriješeno (u Beogradu 0:0 i Zagrebu 2:2), a dalje je prošla SCG zbog povoljnijeg konačnog rezultata. U istoj grupi je tada bila i reprezentacija Makedonije.

Među reprezentacijama država nastalih na teritoriji nekadašnje SFRJ prvi korak na jednom međunarodnom natjecanju napravila je Hrvatska učešćem na EP u Engleskoj 1996. godine, gdje je prošla prvi krug, ali izgubila od Njemačke u četvrtfinalu sa 2:1. Nakon toga su se na SP 1998. godine u Francuskoj kvalifikovale Srbija i Crna Gora (još uvijek kao Jugoslavija) i Hrvatska. Tom prilikom je SCG u drugom krugu (osmina finala) izgubila od Holandije 2:1 i završila takmičenje, a Hrvatska je osvojila treće mjesto. U četvrtfinalu je „pregažena“ Njemačka sa 3:0, a polufinale je izgubljeno od domaćina i kasnijeg prvaka Francuske s 2:1.

U utakmici za treće mjesto Hrvatska je pobijedila Holandiju s 2:1. Najbolji strijelac turnira je bio Davor Šuker. U toj reprezentaciji dominiraju igrači iz mlade reprezentacije Jugoslavije (Jarni, Boban, Šuker...), koji su bili omladinski svjetski prvaci 1987. godine, a koji su u međuvremenu igrački sazreli i bili sposobni nositi se sa velikim teretom uspjeha.

Dolazi EP u Holandiji i Belgiji 2000. godine, a na njemu učestvuju reprezentacije SCG (još kao Jugoslavija) i Slovenije. Slovenija nije uspjela proći prvi krug, a SCG je u četvrtfinalu doživjela debakl izgubivši od Holandije sa 6:1. Na put u Južnu Koreju i Japan (SP 2002. godine) odlaze Slovenija i Hrvatska. Ovaj put se, bez mnogo sreće, obe reprezentacije vraćaju već nakon prvog kruga.

Na EP u Portugalu 2004. godine plasirala se samo Hrvatska, ali ponovo bez značajnijeg rezultata – kraj opet nakon prvog kruga. U Njemačkoj je održano SP 2006. godine, a učešće su izborile i reprezentacije SCG i Hrvatske. Obe ostaju nezapažene – SCG bez ijednog, a Hrvatska sa dva osvojena boda putuju kući. Uspješne kvalifikacije za EP u Austriji i Švicarskoj 2008. godine od zemalja nekadašnje SFRJ imala je jedino Hrvatska. Poslije vrlo dobro odigranog prvog kruga i osvojenog prvog mjesta u grupi, u četvrtfinalu je ovu hrvatsku ekipu pobijedila Turska i nakon boljeg izvođenja jedanaesteraca prošla dalje. Posljednje SP do sada organizovano je u Južnoafričkoj republici 2010. godine, a na njemu su učestvovala reprezentacije Srbije (Crna Gora se odvojila) i Slovenije. Pored dobrih igara obe ekipe su završile natjecanje nakon prvog kruga. Na olimpijskim igrama bilježimo učešće reprezentacije Srbije i Crne Gore u Atini sa skromnim rezultatom i ispadanjem nakon prvog kruga. Isto je bilo i četiri godine kasnije u Pekingu.

Ova kratka retrospektiva pokazuje da fudbal na našim prostorima i dalje drži primat među sportovima. Svih šest država imaju dovoljno resursa za dalji razvoj, a interes, iako smanjen u odnosu na prošla vremena, još uvijek postoji. Na žalost adekvatni rezultati su, osim rijetkih izuzetaka, do sada izostali. Nadajmo se da će budućnost otvoriti nove stranice u pozitivnom pravcu.

Dalibor Tomić

Jugoslavenska narodna armija (JNA)

JNA je zauzimala posebno mjesto u organizaciji državnih organa nekadašnje SFRJ. Stvorena u sudbonosnim danima istorije Jugoslavije, ona je narodna, socijalistička vojska, koja treba da služi životnim interesima naroda i bude aktivan nosilac bratstva i jedinstva naših naroda.

„Njen zadatak je bio da brani teritorijalnu cjelinu, nezavisnost i slobodni unutrašnji razvitak nekadašnje SFRJ, kao i da pruži potporu međunarodnim obavezama Jugoslavije u odbrani mira i sigurnosti u svijetu.“ – stajalo je u Zakonu o Jugoslavenskoj narodnoj armiji.

JNA je nastala u vihoru II svjetskog rata, a od početka su se u njenim redovima zajednički borili pripadnici svih naroda i narodnosti Jugoslavije. Neposredno nakon kapitulacije Kraljevine Jugoslavije i okupacije od strane njemačko-talijanskih snaga, potpomognutih pripadnicima kvislinških grupacija unutar zemlje, započelo je formiranje partizanskih odreda. Glavni štab Narodnooslobodilačkih partizanskih odreda Jugoslavije (GŠ NOPOJ) formiran je još u junu 1941. godine.

Vremenom, kako se širio otpor, a s njim rastao i broj boraca u jedinicama NOP-a, mijenjala se veličina vojnih formacija unutar NOVJ, njihova pokretljivost i opremljenost. Radi lakšeg manevrisanja i osiguranja sigurnijeg sistema komandovanja formirani su Glavni štabovi u pojedinim regijama ili pokrajinama. Relativno brzo se pokazala potreba za stvaranjem jedinica koje će biti osposobljene da djeluju na svakom području, gdje to bude neophodno. Tako je u decembru 1941. godine u malom bosanskom gradiću Rudom došlo do formiranja Prve proleterske narodnooslobodilačke udarne brigade.

U oktobru 1943. godine dolazi do formiranja štaba Mornarice NOVJ, a u aprilu 1944. godine formirana je i prva eskadrila aviona. Početkom 1945. godine NOVJ biva preformirana u Jugoslavensku armiju (JA) u čiji sastav ulaze sva tri vida vojske: kopnena vojska, mornarica i vazduhoplovstvo.

NOVJ pripadaju velike zasluge u borbi progresivnog čovječanstva protiv nacizma i fašizma. Partizanske jedinice su svojim djelovanjem na teritoriji cijele zemlje za sebe vezale veliki broj neprijateljskih vojnih snaga i time umnogome pospješile djelovanje savezničkih armija na drugim frontovima, čime su direktno uticale na tok II svjetskog rata na evropskom ratištu.

Nakon završetka rata JNA preuzima vodeću ulogu u izgradnji ratom porušene i opustošene zemlje. Osim osiguranja vanjskih granica, kao glavnog zadatka, armija je na sebe preuzela ulogu vodećeg faktora u razvoju jugoslavenskog društva kao cjeline. U tom kontekstu veoma važno je istaći saradnju JNA sa civilnim ustanovama, sportskim društvima, školama, omladinskim i mnogom drugim društvenim organizacijama. Posebno svečano je bilo svakog 22. decembra, kada je armija slavila svoj rođendan. Događaji koji slijede početkom 90-ih godina, a vezani su za ratne sukobe na teritoriji nekadašnje SFRJ danas se pretenciozno i pogrešno stavljaju na teret JNA. Ona kao opštedruštveni činilac i garant stabilizacije, u tom momentu više nije postojala – niti je bila jugoslavenska, niti narodna.

Na granici

Ipak, ostaje neizbrisivo sjećanje na vrijeme od 1945 – 1991 u kom je JNA služila kao primjer zajedništva, oslonac sigurnosti društva i uzoran radni kolektiv. Kako je to izgledalo vidimo iz sljedećeg priloga jednog od neposrednih učesnika:

Društvena uloga JNA u periodu 1945 – 1991

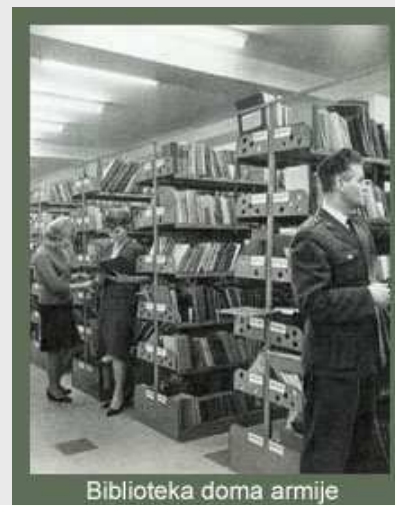
U celokupnom posleratnom razvoju pripadnici JNA se najsvestranije uključuju u sve procese društvenog, političkog, privrednog, kulturnog i javnog života u zemlji. Takva orijentacija predstavljala je prirodan kontinuitet NOR i revolucije i uloge koju je NOVJ imala u borbi za stvaranje novog društva. Izrasla u istinski narodnoj revoluciji i oslobodilačkom ratu, JNA je i u posleratnom periodu ostala najdublje vezana za radnog čoveka, njemu je pripadala i za njegove interese se borila.

Društveno i političko angažovanje pripadnika JNA je višestruko. Njeni pripadnici imaju sva politička prava kao i drugi građani, a gotovo celokupni starešinski sastav je angažovan u organizacijama van armije: SK, SSRNJ, SUBNOR, organima narodne vlasti, SRVS, stručnim i profesionalnim asocijacijama i dr. U rukovodstvima DPO i DPZ od MZ do federacije bilo je prosečno 20 odsto vojnih lica.

U posjeti kasarni JNA

Na ovim osnovama učvršćivani su i unutrašnji život i odnosi vojničkog i starešinskog sastava, moralno-političko jedinstvo i disciplina.

Poštovanje ličnosti čoveka, njegovo vaspitavanje da postane aktivni činilac vojnog mehanizma, razvijanje samoinicijative, stvaralaštva, samostalnosti i odgovornosti – čine jednu od osnovnih karakteristika unutrašnjeg života i odnosa u JNA, stalni zadatak svih komandi, starešina i organizacija SK. Postojanje snažne organizacije SKJ i veoma brojnog kadra političkih radnika na svim nivoima obezbeđivalo je intenzivan idejno-politički i opšte-obrazovni rad, a istovremeno je doprinosilo jačanju borbene gotovosti, učvršćenju discipline i boljem radu komandi i štabova. Članovi SK su predstavljali idejni i politički temelj armije, njenu najvažniju snagu.

To je obezbeđivalo da JNA izraste u svojevrsnu školu, u kojoj je znanje i učenje dobijalo najšire okvire (opismenjavanje, predavanja, pozorišne i bioskopske predstave, izložbe, kulturno-zabavne večeri, usmene novine itd.)

Klub doma armije

Od ne manjeg značaja bila je i idejno-politička i opšte obrazovna aktivnost starešinskog sastava. Svuda se grade domovi armije, koji izrastaju u snažna kulturna žarišta pripadnika JNA i građana.

Drže se predavanja, kulturno-umetničke priredbe, izložbe, kursevi stranih jezika, amaterske sekcije. Sve to i još mnogo drugih akcija usmereno je na osposobljavanje starešina za što kvalitetnije i svestranije izvršavanje svojih obaveza u jedinicama i što potpunije uključivanje u politički život društva. Učešće JNA u privredno-ekonomskom razvoju zemlje čini posebnu dimenziju njene celokupne društvene funkcije.

Od prvih posleratnih dana obnove zemlje pripadnici JNA postaju aktivni sudionici izgradnje stotina privrednih objekata, a armija kao celina škola za osposobljavanje kadrova najrazličitijih profila. U izgradnji saobraćajnih, stambenih, sportskih i drugih objekata pripadnici JNA su dali milijarde radnih časova. Inženjerske jedinice su izgradile hiljade kilometara puteva, železničkih pruga, mostova i tunela.

Trasa autoputa Ljubljana-Zagreb

Osposobljeno je stotine hiljada vojnika za potrebe privrede: vozača, radista, telegrafista, минера, inženjeraca, zidara, kuvara, saobraćajaca i dr.

Gotovo da nije bilo elementarne nepogode i katastrofe (zemljotresi, poplave, požari i sl.) da se pripadnici JNA nisu među prvima uključivali u akciju spasavanja života i imovine građana. Požrtvovanje, samopregor i moral koji su u takvim trenucima ispoljavani još više su podizali ugled JNA i predstavljali su samo jedan od mnogih dokaza spone armije i društva.

Nakon zemljotresa u Skoplju

Uporedo s pružanjem pomoći privredi ulagani su izuzetni naponi u stvaranju materijalne baze za život i rad same armije, vojnika i starešina: kasarne, tehničke radionice, garaže, KM, CV, kabineti za obuku, poligoni, strelišta, aerodromi, luke, objekti vojne industrije, ambulante, bolnice, karaule, vojnički klubovi, domovi armije, stanovi za starešine i dr. Veliki broj tih objekata rađen je u sopstvenoj režiji. Ulaganje sredstava za potrebe JNA bio je prioritetni zadatak društva. Od 1946. do 1954. izdvajano je za potrebe JNA od 12,7 - 33 odsto ukupnog nacionalnog dohotka, a nakon toga se budžet osetno smanjuje (što je rezultat i brzog industrijskog razvitka) da bi u godinama 1966 - 1971 iznosio 5 do 6 odsto nacionalnog dohotka.

Pripadnici JNA su i sami ulagali najveće napore da dobijena materijalna i finansijska sredstva što racionalnije iskoriste. U izuzetno kratkom roku podignuto je i nekoliko desetina krupnih objekata vojne privrede, osposobljene da armiju snabdeva svim vrstama naoružanja i celokupnom opremom.

*Stevan Mirković,
general - pukovnik u penziji
Načelnik GŠ JNA 1986-1989*

NIJE TO BILA JNA

Devedeset i druge godine,
nad našom Bosnom zacrni se dan.
Ljudi u mržnju obučeni,
počeše oduzimat' nam san.

Ništa im sveto nije bilo,
gađali su sve što se kreće.
Djecu, žene, pse i mačke,
pa čak svoje braće i sestre.

Gađali su bratstvo i jedinstvo,
gađali su demokratiju.
Gađali su sve što su mogli,
ali srca pogodili nisu.

Nije to bila JNA,
nije to bila JNA.
Jer, da je bila ne bi gađala,
po maršalovim slikama.

Faris Kadić

„...Jugosloven sam i osim Jugoslavije nemam drugu zemlju...“

izjavljuje direktor Ateljea 212 – Kokan Mladenović – za sarajevski časopis „Dani“. U razgovoru objavljenom 28. Maja 2010. godine, gospodin Mladenović tematizira između ostalog nestanak tri miliona Jugoslavena.

Pogled iz retrospektive obuhvaća danas dosta jasnu sliku, da ratni događaji u Jugoslaviji devedesetih godina prošlog stoljeća ne nose izričito crte lokalne bitke, nego da se više svode na jedan kompleksniji oblik borbe, koja je okončana odmjeravanjem svjetskih sila na neutralnom polju. Dok je nakon pada Berlinskog Zida zapadnoevropski građan ušao u proces privikavanja na skoro zaboravljenu opciju rata, pod motom humanosti, stanovništvo je na jugoistoku Evrope – prije transformacije u pasivnog konzumenta stranih proizvoda i uvozne energije - najprije odigralo ulogu statiste u tragičnoj „igri“ sa teškim posljedicama.

Ne obazirući se na izvodive lokalne alternative za uspostavljanje mira, strani su protagonisti istovremeno kao predstavnici nesuglasivih interesa, započeli dugotrajne diskusije o realizaciji već na prvi pogled kontradiktornih i neizvodivih mirovnih kocepata. Iz straha od geografske blizine rata i pod utjecajem diktata crno-bijele slike konflikta, uz masu klišea, od kojih pojedini transportiraju stav da „**zakon prirode uslovljava divljaštvo Balkana**“, konačno je i stanovnik Zapadne Evrope pristao na opciju vojnog „reza“, kako bi se što prije „**zatvorila vrata pred jugoslavenskim infernom**“.

Jugoslavija međutim, nije izgarala u spontanom „**infernu obračuna njenih građana**“, kako je glasilo, kako povremeno još uvijek glasi u medijskim izvještajima, posljednji put u medijima Austrije, u maju 2010. godine. Jugoslavija se također nije raspršila zbog „**balkanskog bureta baruta**“, zbog „**urođene krvoločnosti njenih stanovnika**“, kao ni zbog bilo kojih drugih **šablona** koje se u intervalima konstantno pojavljuju i ponavljaju. Da li zbog pomanjkanja znanja ili motivacije, da se tema „Jugoslavija“ jednom odvoji od političkog ideološki obojenog konteksta i temeljitije obradi neovisno o njemu? Da li zbog težnje, da se izbjegnju drugi aspekti

koji bi možda dali prikaz, da Jugoslavija nije bila na brzinu stvoren konstrukt, nego dugo vremena stvaran mozaik koji je odražavao onaj tip evropskog identiteta, uslovljen stapanjem Okcidenta i Orijeanta nizom stoljeća. Jugoslavija, koja je iz „Drugog Svjetskog Rata“ izašla sa devedestpostotnim procentom razaranja, izrasla je u relativno kratkom vremenskom periodu u modernu i na političkom području svjetski priznatu zemlju, čiji je cilj za zalaganje opće miroljubive koegzistencije svojevremeno dokazano znatno utjecao na razvoj politike mira u svijetu.

Jugoslavija nije pala na kontrastu „urbanost – ruralnost“ koji je paralelno tekao uz moderan razvoj, kao što je karakteristično za mnoge druge, ne samo evropske zemlje. Padu Jugoslavije nije doprinijelo stanje privredne krize osamdesetih godina 20. stoljeća koje u okviru kriza današnjice ostavlja dojam prvog simptoma globalnih kriza današnjeg doba, pri čemu je možda rat preuzeo funkciju kratkoročno upotrebljenog sredstva za odvlačenje pažnje od dolazećih promjena u mnogim sektorima civilnog društva?

Jugoslavija nije pala zbog „različitog povijesnog razvoja njenih regija“ prouzrokovanog utjecajem različitih osvajača, što zapaža letimičan pogled. Kako je stoljećima ispod površine dominiranja latinskog jezika vladala praksa evropskih nacionalnih jezika, tako je kroz vjekove vladanja stranih osvajača održavana uzajamna duhovna usmjerenost između stanovništva na jugoistoku Balkana, čijem je načinu života, zajedničkom jeziku i mentalitetu, pojam „Južnog Slavenstva“ dao okvir i proširio prostor za djelovanje, kako u kulturnom, tako i u političkom smislu.

Moguće je, da se pristup Jugoslaviji minimalno odvijao izvan šematskog kontrasta hladnog rata, komunizam – demokracija, da je pojava Jugoslavije nedovoljno zapažana u samom historijskom okviru razvoja države, koja je kao svaka druga državna zajednica u procesu konsolidiranja prolazila kroz određene etape diktirane historijskim promjenama, koja je s vremena na vrijeme podlijegala različitim uvjetima u kontekstu različitih historijskih faza, iz kojih su proizašle određene slabosti, prednosti, pomanjkanja i pogreške, za čije su korekture bila neophodno potrebna konstruktivna rješenja,

umjesto razaranja. U oku stranog promatrača, podvrgnutom trendovima mode, političkim konstelacijama i mašti romantizma, predodžba Balkana je naizmjenično varirala između vizije „pitomog divljaka“ i „anđela sa mačem osвете u ruci“. Rat je devedesetih godina u svakom slučaju dodatno produbio predrasude i produžio rok trajanja primjeni klišeja. Osvrćući se na razne modele društva, jugoslavenski je model od samog početka stavljao akcent na onu istu raznolikost zajedničkog života koja danas primjenom „diversity“ – devize čini osnovu društva Evropske Zajednice. Onog trenutka, kad je mjesto integrativnog modela zauzeo dezintegrativan pojam „etnijske“ nestalo je tri miliona Jugoslavena, koji su praćeni stigmatizacijom i zabranom na sjećanje nestali bilo u unutrašnjoj ili u realnoj emigraciji, lišeni okvira ljudskih prava.

Bez obzira na poduzete mjere za degradiranje Jugoslavije, u međuvremenu su revidirani pojedini klišeji, poput „tamnice naroda“ i „dubokog mraka“, u kojem je pred kraj 20. vijeka „upaljeno svjetlo“. Usprkos svim postupcima degradacije, Jugoslavija ni u međuvremenu ipak ne predstavlja „soc-trash“, „miš-maš“, kao ni bilo kakav plagijat. Njenu je vitalnost karakteriziralo ono svojstvo koje sadrži svaki kreativan duh, koji nove impulse ne upija sa ciljem čiste imitacije, nego ih integriranjem u već postojeće pretvara u novu sliku vlastitog identiteta, za svakog prepoznatljivu vlastitu autentičnost. Taj pokraj Željeznog Zastora decenijama mirujući duh, nestao je u onom trenutku, kad je nošen novim impulsima započeo „osvajanje“ Evrope na kulturnom polju. Čini se da je nestao u onom času, kad je – Εὐρώπη – kralja Agenora kćer odbacila duhovnost u korist steznika ekonomije Neoliberalizma.

Danas granice Jugoslavije faktički ne postoje. Sjena Jugoslavije međutim, potiče na razmišljanja, postavlja pitanja, pokreće nove analize i prilaze, ne samo temi Jugoslavenstva. U razgovoru sa časopisom „Dani“ gospodin Mladenović dodaje: „...Ružno je i neumesno upoređivati žrtve naših ratova, ali sa tog je prostora nestala ogromna skupina ljudi – njih tri miliona – koji su se na posljednjem popisu u SFRJ izjasnili kao Jugoslaveni.

lako je taj narod, izgleda, zauvek nestao sa lica zemlje, i dalje mu pripadam i volim da se tako zovem“.

Prilagođeni kulturama i jezicima sredine u kojima žive, Jugoslaveni vode danas život kozmopolitizma. Oslobođeni fizičkih granica i mržnje, ova „ogromna skupina ljudi“ promatra sa simpatijom svaki pozitivan korak u prijašnjoj domovini, koju kao takvu prepoznaju najmlađi među njima. Mlade generacije Jugoslavena, oblikovane znanjem, pojmom slobode, demokracije i ljudskih prava, žive u međuvremenu sa spoznajom, da ukidanje SFRJ ne predstavlja akt, namijenjen isključivo jednom određenom obliku društvenog sistema, već Jugoslaviji. Za ove mobilne predstavnike globalnog stanovništva današnjice postoji uglavnom nada, da će njihovom integrativnom duhu i tolerantnom stavu života, ne samo s vremenom podleći svaki kliše, nego možda i opći princip mača.

„U ratu je istina prva žrtva“ – tvrdi Eshil. „Ratovi su pohodi pljačke“ – zapaža Voltaire. Paul Valéry zaključuje, da je rat masakar, izvršen od onih, koji se ne poznaju, za dobrobit onih, koji se poznaju, ali se ne masakriraju. Karl Jaspers zamjećuje, da rat u sve većem porastu nije više borba, nego istrebljivanje na bazi tehnike.

Ova ukratko formulirana iskustva predhodnih vremena ukazuju na činjenicu, da je rat u svako doba na svakom mjestu uvijek bio prisutan i moguć, i da u odnosu na njega ni jedna regija na svijetu nikad nije sigurna. Naročito kad se neke od njih zateknu na onom putu, za kojeg je predviđen sukob moćnih sila i neusklađenih interesa. Programatska želja utopiste Saint Simon-a, da se rat zauvijek progna sa evropskog tla, nije ostvarena ni na kraju 20. stoljeća. Sudeći po tome izgleda, da pedesetogodišnji period mira u Evropi – na kojem je neprekidno inzistirala politika SFR Jugoslavije – pripada jednom izuzetnom vremenu, jedne realno proživljene utopije.

Alan Berg
Berlin, 2010

Aktivnosti Udruženja "Naša Jugoslavija"

Iako aktivnosti Udruženja nisu u posljednjih 6 mjeseci pobudili toliku pažnju javnosti, kao što je to bio slučaj sa osnivanjem Saveza Jugoslavena na prvi dan proljeća 2010. godine, ipak je Udruženje "Naša Jugoslavija" bilo aktivno.

U povodu tridesete godišnjice smrti Josipa Broza Tita, 04.05.2010. godine, Hrvatska je televizija u svojoj emisiji "Hrvatska uživo" prikazala prilog o Udruženju. Emisiju možete pogledati na:

<http://www.youtube.com/watch?v=7mKX86gYjSg>

Od 28.-30. maja u Kiseljaku i Sarajevu je održan sastanak članova Udruženja iz Hrvatske, Srbije i Bosne i Hercegovine. Isto tako održana je i 1. konferencija Saveza Jugoslavena na kojoj je prihvaćena Deklaracija o pravu na nacionalnost Jugoslaven u Bosni i Hercegovini, koja je nakon toga poslana Parlamentu BiH. Tom su prilikom predstavnici svih Udruženja dali intervju Omladinskom radiju BiH-radio1 iz Sarajevu. Snimka se može čuti na: <http://nasa-jugoslavija.org/Aktivnosti.htm>

Glavna aktivnost Udruženja svodila se na nastojanje da se u Bosni i Hercegovini Udruženje i pravno registrira. U tom cilju predmet je predan ombudsmenu za ljudska prava. Ignorišući komunikaciju i zahtjeve ove međunarodne ustanove za objašnjenjem zbog odbijanja zahtjeva Udruženja za upis u registar udruženja i fondacija, Ministarstvo pravde ostaje dosljedno svojoj neučinkovitosti. Ostaje nada da će izborne promjene donijeti nove mogućnosti da se na korektnoj osnovi dođe do dijaloga i iznađe kvalitetno rješenje.

Udruženje „Naša Jugoslavija“ pratilo je tok izbora u BiH (oktobar 2010. godine). Nezadovoljstvo nedostatkom mogućnosti za učešćem predstavnika Jugoslavena kao zasebne skupine na ovogodišnjim izborima predstavlja još jednu u nizu negativnih posljedica razvoja nedemokratskog društva u zemlji. Na to smo skrenuli pažnju jednim novinskim člankom – vidi:

http://www.nasa-jugoslavija.org/O_izborima.pdf

Dana 26.07.2010. godine u Puli je održana 1. redovna Skupština Udruženja na kojoj smo mogli pozdraviti osnivanje prvog Kluba Jugoslavena u Splitu. Vidi: <http://nasa-jugoslavija.org/Aktivnosti.htm>

Prva redovna skupština Udruženja u Puli

Program rada Kluba odraz je i primjena programa i programskih ciljeva matičnog Udruženja. Kao prioritet rada Kluba postavlja se omasovljenje Udruženja i nastojanje da se aktivno uključi u svakodnevni život sredine u kojoj djeluje.

Klub Jugoslavena je u proteklom periodu od osnivanja uspostavio kontakte sa SRP-om i udruženjem Josip Broz Tito u Splitu. U lipnju se Klub predstavio spomenutim organizacijama na njihovoj godišnjoj Skupštini i sa velikim znacima odobravanja nagradio naše predstavnika velikim aplauzom.

Napori da se za Klub osigura i jedan prostor u kojem će se članovi moći sastajati, dogovarati i kovati nove aktivnosti urodio je plodom. Jedan od članova Udruženja i Kluba Jugoslavena ustupio je dio svoga prostora Klubu. U ime Udruženja mi mu se zahvaljujemo.

Aktivnosti na osnivanju klubova Jugoslavena i u drugim gradovima je stalni, kontinuirani zadatak Udruženja "Naša Jugoslavija".

Zlatko Stojković i Dalibor Tomić

U smiraj dana

Umorno sunce na obzor naslonjeno,
crvenilo se žari u oku,
bonaca na moru,
u smiraj dana.

Sjene pritisle sunce u plave dubine,
svjetlo kao plaha srna,
uzmiče pred tamom,
u smiraj dana.

Sakri bijeli golub pod krilo glavu,
probudile se sjene,
ne vidi se jasno,
i nastade tama.

Adriana

**Svim članovima Udruženja „Naša Jugoslavija,
svim članovima Saveza Jugoslavena,
svim pristalicama i simpatizerima,
svim ljudima dobre volje**

želimo

Sretnu Novu 2011. godinu!

**Svim vjericima želimo lijepo i spokojne
božićne blagdane!**

Uredništvo biltena

